

О. ХЕНРИ

ПРИНЦЪТ ОТ ГЪСТАЛАКА

Превод от английски: Людмила Левкова, 1997

chitanka.info

Най-накрая часът стана девет и изнурителният ден приключи. Лина се качи в стаята си на третия полуетаж в хотела при каменоломната. От ранни зори се трепеше, засипана с работата на възрастен човек — търкаше подовете, миеше тежките керамични чинии и чаши, оправяше леглата и полагаше неистови усилия да задоволи ненаситните потребности от подпалки и вода в този шумен и угнетителен хан.

Денят бе превалил и грохотът откъм каменната кариера бе заглъхнал — взривяването и оглушителния рев на компресорите, скърцането на огромните кранове, крясъците на бригадирите, стърженето на вагонетките, които неспирно сновяха напред-назад и отнасяха огромните блокове варовик. Там, в канцеларията на хотела, двама-трима работници ръмжаха и ругаеха, окъснели в игра на шашки. Като гнетяща мъгла из цялата къща се носеше тежък мирис на задушено, на препържена мазнина и на евтино кафе.

Лина запали остатъка от свещта и се отпусна изнемощяла на дървения стол. Беше единайсетгодишна, слабичка и недохранена. Гърбът и крайниците ѝ бяха сковани от болка. Но най-много я мъчеше болката в сърцето. Към непоносимия товар върху крехките ѝ плещи бе добавена и последната сламка. Взеха ѝ Грим. Всяка нощ, колкото и да бе изморена, тя посягаше към книжката с приказки и в нея намираще утеха и надежда. Всеки път ласкав глас ѝ нашепваше, че принцът или вълшебницата ще дойдат и ще я избавят от злата магия. Всяка нощ тя черпеше от Грим нова сила и кураж.

Която и приказка да подхванеше, неизменно откриваше прилика със собственото си положение. Изгубеното дете на дърварите, нещастната малка гъсарка, тормозената заварена дъщеря, девойчето, затворено в колибата на вещицата — всички те бяха само прозрачни одежди, с които бе предрешена Лина — отруденото слугинче в хана при каменоломната. И всеки път, когато изпитанията ставаха непоносими, на помощ идваше добрата фея или галантният принц.

И тъй, тук в замъка на лошия великан, превърната в робиня от зла магия, Лина търсеше упование в приказките на братя Грим и чакаше с копнеж силите на доброто да победят. Но предишния ден госпожа Малоуни бе намерила книгата в нейната стая и я бе отнесла с нетърпящата възражение реплика, че на слугите не се полага да четат през нощта — губели от съня си и на другия ден не били способни да

работят енергично. Може ли човешко същество, едва единайсетгодишно, откъснато от родната си майка и осъдено на изнурителен труд далеч от дома, същество, което никога не е имало време за игра, да живее лишено от приказките на Грим? Опитайте само веднъж и ще видите колко е трудно.

Домът на Лина бе в Тексас, далеч от каменната кариера, нагоре сред малките планини по реката Педърнейлс, в едно градче на име Фредерикебург. Там живееха само немци. Вечер се разполагаха по масичките, наредени на тротоара, пиеха бира и играеха на карти. Бяха много стиснати хора.

А най-стиснатият сред тях бе Петер Хилдесмюлер, бащата на Лина. Ето защо Лина бе пратена да работи в хотела при каменоломната на трийсет мили от къщи. Тя изкарваше по три долара на седмица и Петер добавяше нейната надница към своите спестявания, които вардеше като зеницата на очите си. Петер се бе зарекъл да стане богат колкото своя съсед Хуго Хефелбауер, който пушеше лула от морска пяна, дълга близо метър, и всеки божи ден имаше за вечеря виенски шницел и заешко задушено с пикантни подправки. А сега Лина вече беше достатъчно голяма, за да работи и помага в натрупването на богатството. Но представете си, ако можете, какво означава на единайсетгодишна възраст да бъдеш прокуден от родния дом в китното селце край Рейн и да бъдеш осъден на тежък труд в замъка на жесток човекоядец, където трябва да тичаш да прислужваш на злите великани, докато те поглъщат добитък и овце и ръмжат свирепо, изтупвайки от огромните си обувки белия варовиков прах, който ти трябва да изметеш и изстържеш със слабите си, изтръпнали от болка ръце. И на това отгоре — да ти вземат Грим!

Лина вдигна капака на една стара кутия от консервирана царевица и извади оттам лист хартия и парче молив. Беше решила да напише писмо на своята майка. Томи Райън щеше да го отнесе при Болинджър и да го пусне оттам.

Томи беше седемнайсетгодишен, работеше в каменоломната и всяка вечер се прибираше в своята къща. Сега чакаше в сянката под прозореца Лина да му хвърли писмото. За нея това бе единственият начин да прати известие до Фредериксбург. Госпожа Малоуни не й позволяваше да пише на никого.

Остатъкът от светицата догаряше, затова Лина бързо оголи със зъби графита на молива и започна да пише. Ето какво гласеше писмото ѝ:

Мила моя мамо,

Много се затъжих за теб. Мъчно ми е и за Грешел, и за Клаус, а също и за Хайнрих, и за малкия Адолф. Толкова съм уморена. Искам да те видя. Днес госпожа Малоуни ми плесна шамар и ме остави без вечеря. Не можах да донеса достатъчно дърва, защото ръката ме болеше. Вчера ми взе книжката. Говоря за „Приказки от братя Грим“, които ми даде чичо Лео. На никого не пречех, като си четях. Старая се колкото мога, но работата просто няма край. Четях си по малко всяка вечер. Скъпа мамо, ще ти кажа какво смятам да направя. Ако утре не пратиш някого да ме отведе у дома, ще отида при едно дълбоко място на реката, което знам, и ще се удавя. Сигурно е грях да постъпя така, но ми е мъчно за теб и си нямам никой друг. Много съм изморена, а Томи чака за писмото. Прости ми, мамо, ако го сторя.

С уважение и любов, твоя дъщеря Лина

Томи продължаваше вярно да стои под прозореца. Щом приключи с писмото, Лина го пусна от прозореца и видя как момъкът го вдига и се отправя нагоре по стръмния склон на хълма. Без да се съблича, тя духна свещичката и се сви върху сложения направо на пода дюшек.

В 10.30 часа старият Болинджър излезе бос от къщата си и пушейки лулата си се облегна на портата. Погледна надолу по големия път, побелял от лунната светлина, и се почеса по глезена с палеца на другия си крак. Време беше пощата за Фредериксбург да пристигне.

Бе чакал само няколко мига, когато долови енергичното чаткане на копита. Това бяха дребните черни мулета на Фриц. Малко след това неговата закрыта кола спря пред портите. Огромните очила на фриц проблясваха на лунната светлина, а гръмкият му глас избоботи поздрав за пощенския началник. Пощальонът изскочи и хвана юздите на мулетата. Той винаги ги хранеше с овес при Болинджър.

Докато добичетата се гощаваха от торбите със зоб, старият Болинджър донесе чувала с пощата и го хвърли в колата.

Фриц Бергман бе човек, посветил своите най-съкровени чувства на три... или да бъдем по-точни на четири неща, тъй като двойката мулета заслужаваха да се броят поотделно. Те бяха главният смисъл на живота му и основен източник на радост. След тях идваха Императорът на Германия и Лина Хилдесмюлер.

— Кажи — рече Фриц, когато бе готов да потегли, — има ли в чувал писмо за фрау Хилдесмюлер от малка Лина при каменоломна? С последна поща дошло един, че нещо не била добре. И сега майка ѝ с тревога чака вест от нея.

— Да — отвърна старият Болинджър, — има писмо за госпожа Хилдърмилдър или там някакво подобно име. Томи Райън го донесе, като се върна. Значи, викаш, момиченцето ѝ работи там, тъй ли?

— В хан — викна Фриц, докато поемаше юздите, — единайсетгодишна и не по-голяма от кренвирш. Ах, тоз скъперник Петер Хилдесмюлер! Кой ли ден взема една гъостерица и хубаво подрежда тоя глупак. Дано сега Лина пише, че вече добре. Тогава и майка ѝ бъде радостна. Auf wiedersehen^[1], хер Болинджър... ще ви изстинат крака на босо през нощта.

— Довиждане, Фрици — отвърна старият Болинджър, — тъкмо си случил хладна нощ, добра е за път.

И дребните черни мулета потеглиха нагоре по пътя в равномерен тръс. От време на време Фриц ги подканяше с мили и ведри слова, които изричаше с гръмовен глас.

Подобни мисли занимаваха съзнанието на пощальона, докато стигна до голямата дъбова гора на осем мили от къщата на Болинджър. Тук внезапно разсъжденията му бяха прекъснати от изстрели, които засвяткаха и затрещяха в мрака. Чуха се викове, сякаш от цяло индианско племе. Група галопиращи кентаври заобиколиха пощенската кола. Един от тях се надвеси над предното колело, насочи револвера си към кочияша и му заповяда да спре. Други дръпнаха юздите на Дондер и Блитцен.

— Donnerwetter^[2]! — изкрещя Фриц с цялата мощ на гръмовния си глас, — как става? Долу ръце от тез мулета. Ние поща на Съединени щати!

— Размърдай се, немчо! — изрече провлачено меланхоличен глас. — Не разбираш ли, когато си попаднал на засада? Обръщай мулетата си и слизай от колата!

Поради недостатъците на Хондо Бил, както и поради размера на неговите приноси към държавата, спирането на пощата за Фредериксбург нямаше характера на геройство. Тъй както лъвът в преследване на своята плячка, достойна за неговото юначество, може неволно да настъпи по пътя си някой заек, тъй Хондо Бил и неговата банда се бяха натъкнали на миролюбивия транспорт на Mein Herr Фриц^[3].

Същинската работа, причина за зловещата им нощна езда, бе приключена, Фриц и неговата пощенска торба, както и мулетата му, можеха да послужат за лека отмора, приятна почивка след тежките задължения на тяхната професия. На двайсет мили в югоизточна посока стоеше един влак със спрян локомотив, изпаднали в истерия пътници и ограбен пощенски фургон. Това бе сериозното занимание на Хондо Бил и неговата банда. С доста прилично възнаграждение в пари и сребро, грабителите заобикаляха в широк полукръг в западна посока през по-рядко населените райони с намерение да пресекат Рио Гранде през някой брод и да потърсят убежище в Мексико. Плячката от влака бе превърнала заклетите разбойници в жизнерадостни веселяци.

Разтреперан от накърненото достойнство и изпълнен с опасения, Фриц се изкачи на пътя, след като отново намести своите внезапно паднали очила. Бандитите бяха слезли от конете си, пееха, подскачаха и крещяха, като по този начин изразяваха своето доволство и наслада от щастливия живот извън закона. Застанал пред мулетата, Роджърс Гърмящата змия дръпна малко по-необуздано юздите на нежноустия Дондер, който се изправи на задните си крака и изпръхтя силно в израз на протест срещу причинената болка. В същия миг Фриц изрева гневно, хвърли се срещу мощния Роджърс и започна усърдно да налага с юмруци сащисания бандит.

— Злодей! — крещеше Фриц. — Куче, негодник! Този муле има рана до уста. Аз теб глава откъсна от рамене... Бандитници!

— У-хаа! — изви Гърмящата змия, като се заливаше от смях и клатеше глава, — някой да махне от мен тоя sour-kroust^[4].

Един от бандитите дръпна Фриц за пеша на палтото и в гората отекнаха мощните коментари на Гърмящата змия.

— Глей го ти дребния винервурст — избоботи той добродушно, — не е чак такъв мерзавец за немчуга. Как само бързо се застъпи за животинчето си, а? Харесва ми такъв кон като неговия, па бил той и муле: Ах, окаяни Лймбургер^[5], само как ми се нахвърли. Тпруу, айде стига... Няма повече да ти нараня устата, успокой се.

Вероятно нямаше да стане дума за пощата, ако не беше Бен Мрачния, заместникът на главатаря, който очевидно притежаваше известен разум, гарантиращ нови неприятности.

— Виж, главатарю — обърна се той към Хондо Бил, — в тия пощенски чували сигурно има добра плячка. Въртял съм търговия с коне с дойчовците около Фредериксбург. Познавам стила на тия мошеници. Големи пари минават през пощата към този град. Немчугите поемат риска да изпратят хиляда долара, увити в парче хартия, вместо да платят на банката да ги обслужи.

Още преди Мрачния да е довършил речта си, Хондо Бил, близо метър и деветдесет, с благ глас и поривисти действия, вече влачеше чувалите от задната част на колата. В десницата му проблесна нож и всички чуха звука от раздиране на плата, когато острието му се заби в здравия брезент. Разбойниците се скупчиха около него и започнаха да разкъсват писма и пакети, оживявайки усилията си с цветисти ругатни по адрес на подателите, които сякаш тайно се бяха наговорили да опровергаят предсказанието на Бен Мрачния. В пощата за Фредериксбург не бе намерен нито един долар.

— Засрами се — заяви строго Хондо Бил на пощальона. — Как може да разнасяш наоколо купища такава стара и ненужна хартия? Какво искаш да кажеш с това, впрочем? Вие, немчугите, къде си пазите парите?

Пощенският чувал от Болинджър се отвори като кокосов орех под ножа на Хондо. Той съдържаше само шепа писма. Докато стигнат до този чувал, Фриц вече не беше на себе си от ужас и вълнение. В този миг си спомни за писмото на Лина. Обърна се към главатаря на бандата и го помоли да пощадят въпросното послание.

— Много съм ти задължен, немчо — отвърна Хондо на обезпокоения пощальон. — Сигурно това е писмото, което търсим. Вътре има пари, нали? Ето го. Дайте светлина, момчета.

Хондо намери писмото до госпожа Хилдесмюлер и го отвори. Другите го бяха наобиколили и палеха един от друг усукани писма, за

да му светят. Хондо се втрени с ням укор в единствения лист хартия, запълнен с типичния за немската ръка ъгловат почерк.

— Каквото и да е това, дойчо, ти ни изигра. Казваш, значи, че било ценно писмо? Твърде подъл трик за твоите близки приятели, които искат да ти помогнат да си разнесеш пощата.

— Това е китайско писмо — обади се Санди Моралния, надничайки през рамото на Хондо.

— Ти не си с всичкия си — обади се друг от бандата, впечатляващ момък, окичен с копринени кърпички и никелови плочки. — Това е стенография. Веднъж в съда видях да пишат така.

— О, не, не, не... Това немски език — поясни Фриц. — Просто едно момиче пише на майка, нищо друго. Малко бедно момиче, болно и отрудено, дето трепе се далеч от дома. Ах! Колко мъчно! Добри ми господин разбойник, ще позволи ли вземе това писмо?

— Ама ти за какви ни взимаш, по дяволите, старче Pretzels^[6]? — възкликна Хондо с внезапна и изненадваща строгост. — Не възнамеряваш да изразиш мнение, че ние, мъжете, не притежаваме достатъчно учтивост да проявим интерес към здравето на малката госпожица, нали? Хайде, давай, прочети написаното на чист американски език пред сбралото се тук образовано общество.

Хондо завъртя револвера си на пръст около спусъка и остана така, извисявайки се над дребния немец, който незабавно се впусна да чете писмото, превеждайки простичките думи на английски. Бандата разбойници беше замръзнала безмълвна и го слушаше напрегнато.

— Колко годишно е това дете? — попита Хондо, когато писмото свърши.

— Единайсет — отвърна Фриц.

— И къде живее сега?

— При онази каменна кариера... Работи там. Ах, майн Гот^[7]... мъничка Лина, тя казва ще се дави. Не знам може ли посмее, но ако нещо стане с нея, кълна се, аз с мои ръце застреля онзи Петер Хилдесмюлер!

— Вие, дойчовците — каза Хондо Бил с глас, изпълнен с изискано презрение, — сериозно ме възмущавате. Працата децата си да работят, когато още им е време да си играят с кукли на пясъка. Ужасни хора. А сега смятам да те позавържем за известно време,

просто за да покажем какво ни е мнението за твоя лъжлив народ. Хайде, момчета!

Хондо Бил се отдръпна встрани и се впусна в кратки разисквания с останалите от бандата. После сграбчиха Фриц и го замъкнаха отстрани на пътя. Там го омотаха с няколко ласа и го завързаха здраво за едно дърво, а впряга му — за съседно.

— Няма да ти причиним зло — успокои го Хондо. — Ще постоиш малко вързан и толкова. Не е голяма беда. Сега ще те оставим така, защото трябва да тръгваме. Край на играта — никакво мърдане, дейчо. Запази търпение.

Докато разбойниците се мятаха на конете си, Фриц чу скърцането на седлата. Разнесе се мощен вик, последван от тропот на копита. Бандитите препуснаха по шосето за фредерикебург, но в обратна посока.

Повече от два часа Фриц остана при дървото. Бе завързан здраво, но не изпитваше болка. Не след дълго, вероятно като реакция на вълнуващото приключение, той потъна в сън. Колко бе спал не знаеше, но накрая се събуди от яко разтърсване. Нечии ръце развързаха въжетата. Помогнаха му да се изправи на крака, Фриц бе замаян, със замъглено съзнание и отмаляло тяло. Той разтърка очи, огледа се и видя, че отново се намира сред същата банда ужасни разбойници. Те го побутнаха към седалката на собствената му кола и му подадоха юздите.

— Хайде, препускай бързо към дома, дейчо — нареди му Хондо Бил с властен глас. — Причини ни доста неприятности и с удоволствие ще ти видим гърба. Spiel! Zwei bier!^[8] Обирай си крушите!

Хондо замахна с камшика и здравата пришпори Блитцен. Дребните мулета се втурнаха напред, доволни, че отново са в движение, Фриц ги подканяше, все още замаян и объркан от страшното си приключение.

По план трябваше да стигне Фредериксбург по видело. Стана така, обаче, че се спусна по дългата улица на града едва в единайсет часа вечерта. На път към пощата трябваше да мине покрай къщата на Петер Хилдесмюлер. Той спря колата си при портата и извика. Фрау Хилдесмюлер, възпълна и червендалеста жена, го очакваше и щом чу гласа му, се втурна навън, а след нея и цялото семейство Хилдесмюлер. Майката на Лина го попита дали има писмо от дъщеря ѝ и тогава Фриц извиси глас и разказа приказката за своите приключения. Повтори

съдържанието на писмото, което разбойниците го бяха накарали да прочете и тогава фрау Хилдесмюлер избухна в горки ридания. Нейната малка Лина да се удави! Защо я бяха изпратили на изнурителен труд далеч от дома? Какво да стори? Може би вече е твърде късно някой да отиде и да я прибере? Петер Хилдесмюлер изпусна своята лула от морска пяна на пътеката и тя се разби на парчета.

— Жено! — изрева той на съпругата си, — защо остави детето да напусне дома? Ако не се върне вече при нас, ти ще си виновна!

Всички знаеха, че вината всъщност е на Петер Хилдесмюлер, тъй че никой не обърна внимание на думите му. Миг по-късно се чу странен, плах гласец, който изрече:

— Мамо!

Фрау Хилдесмюлер първо си помисли, че това е духът на Лина, но после се спусна към задната част на закритата кола и с радостен вик откри там самата Лина. Майката обсипа бледото ѝ лице с целувки и щеше да я задуши в прегръдките си. Очите на момиченцето бяха натежали от дълбокия сън на изтощението, но тя намери сили да се усмихне и се притисна в онази, която толкова отдавна копнееше да види. Там, сред чувалите с пощата, сгъшена в странни одеяла и завивки, Лина бе лежала, потънала в дълбок сън, докато не я събудиха гласовете наоколо.

Фриц я погледна тъй втренчено, че очите му за малко да изхвъркнат иззад очилата.

— Всевишни Боже! — възкликна той. — Как попаднала в тази кола? Значи днес не само едва не убит и обесен от разбойници, ами сега губя разсъдък, тъй ли?

— Ти ни я доведе, Фриц — извика фрау Хилдесмюлер. — Как да ти се отблагодарим? Кажу ми на мама как се озова в колата на Фриц.

— Не знам — отвърна Лина. — Но знам как се измъкнах от хана. Принцът ме отнесе.

— За Бога! — възкликна Фриц. — Ние всички май полудява.

— Открай време си знаех, че някой ден ще дойде — каза Лина и се настани върху вързопа със завивките ѝ, оставен на тротоара. — Снощи той се появи пред мен със своите въоръжени рицари и превзе замъка на човекоядеца. Счупиха съдовете и събориха вратите с ритници. Натикаха господин Малоуни в един варел с дъждовна вода и посипаха госпожа Малоуни с брашно от глава до пети. Работниците

започнаха да скачат през прозореца и хукнаха към гората, щом рицарите започнаха да гърмят. Те ме събудиха и аз надзърнах надолу по стълбата. И тогава Принцът се появи, уви ме в завивките и ме изнесе навън. Беше толкова висок, силен и прекрасен. Лицето му бе грапаво като четка за дъски, но говореше тихо и благо и миришеше на шнапс. Сложи ме на седлото пред себе си и двамата потеглихме, заобиколени от другите рицари. Беше ме прегърнал, аз заспах и се събудих чак у дома.

— Глупости! — извика Фриц Бергман. — Вълшебни приказки! Как се озовала от каменна кариера в моя кола?

— Принцът ме доведе — отвърна Лина убедено.

И до ден днешен добрите люде от Фредериксбург не са успели да изкопчат от нея друго обяснение.

[1] Довиждане (нем.), б.е.р. ↑

[2] Гръм и мълнии! (нем.), бел.пр. ↑

[3] Моят господин Фриц. (нем.), б.е.р. ↑

[4] Игра на думи — sauerkraut (нем.) кисело зеле, бел.пр. ↑

[5] Вид сирене с характерен мирис на плесен, произвеждано в провинция Лимбург, Белгия, бел.пр. ↑

[6] Солен хляб, често замесвай във форма на плитка, (нем.), бел.пр. ↑

[7] Боже мой (нем.), б.е.р. ↑

[8] Танцувай! Две бири! (развален немски), б.е.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.